

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *gondoliere*.

Ὁ ιδιοκτήτης ἢ ὁδηγός, ἐρέτης τῆς γόνδολας ἐνθ' ἄν.

γόννεμα τό, ἐνιαχ. γόνιμα Σάμ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γονεύω.

Ἡ παραγωγή νέου σμήνους μελισσῶν ἐνθ' ἄν.: *Εἶδεις ξιρ' - κὴ τ' αὖ' ξη;* *Μὴν πιριμέν' εἰς γόνιμα* Στερελλ.

γονεύω Ἡπ. Σῦρ.— Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 Γ. Ἀθάν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 11 — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 436 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γονεύου Εὐβ. γονεύου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Λιχάς κ.ά.) Ἡπ. (Ἀρτοπ. Πάπιγκ. Ραδοβύζ. κ.ά.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαθύρρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Σαμοθρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.)

Τὸ ἀρχ. ρ. γονεύω.

1) Μεταβ. καὶ ἀμτβ. γεννῶ, παράγω, πολλαπλασιάζομαι Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Λιχάς κ.ά.) Ἡπ. (Ἀρτοπ. Πάπιγκ. Ραδοβύζ. κ.ά.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαθύρρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Σαμοθρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Σῦρ.— Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Πρω.: *Γόνιμι ἢ ψεῖα μέσ' εἰς τοῦ κιφάλι τ' εἰς Σαμοθρ. Γόνιμι ἢ ψεῖρα εἰς τὰ μαλλιά τ' εἰς Λῆμν. Τώρα εἶναι γονεμένα* (= ἔχουν γεννήσει) Σῦρ. β) Ἐπὶ μελισσῶν καὶ ἰχθύων, παράγω νέον σμήνος ἢ καὶ γονὴν Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Λιχάς κ.ά.) Ἡπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαθύρρ. Δομοκ. Μαυρέλ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Σῦρ.— Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: *Γόνιμι τοῦ μιλίσσ' Δομοκ. Ἀμα βγῇ νομῇ ἢ μέλ' σσα, οὐλον γονεῦ'* Χαλκιδ. *Τοῦ μιλίσσ' ἄμα γονεῦ', πααῖν' κὶ στέκ' τι εἰς τὰ διντρά Εὐρυταν. Ὅσο οἱ μέρες περνοῦν, τόσο καὶ κοντεύει ἢ μάννα νὰ γονέψη. Παραφυλάει ὁ μελισσοουργός ἐκεῖ κοντὰ σὲ κάποιον ἡσκιον καθισμένον Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σήμ. καὶ Ἑλληνιστ. Βλ. Πλουτάρχ., Ἡθ. 2,980^d «Αἱ δὲ πορφύραι συναγελαζόμεναι, τὸ μὲν κηρίον, ὥσπερ αἱ μέλιτται κοινῇ ποιούσιν, ἐν ᾧ λέγονται γονεῦναι». 2) Γονιμοποιῶ Γ. Ἀθάν., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.*

Κοιμᾶται ἢ πλάση! Μὰ βαθιὰ εἰς τὰ μαῦρα χρώματά της ξύπνα καὶ ἀθάνατα στοιχεῖα γονεῦναι τὰ σπαρτά της.

3) Μεταφ. ἐπὶ πλήθους συγκεντρωθέντος που, θορυβῶ Ἡπ. (Πάπιγκ.): *Τὶ γόνιψαν ἔτσ' οὐλοὺς αὐτὸς οὐ κόσμους—αὐτὰ τὰ πιδιά;* 4) Ἐπὶ πτηνῶν, ἐπωάζω, κλωσσῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Ἀφησες ἀβγά τῆς κόττας νὰ γονέψη* Λεξ. Πρω. *Ἀφησε τὴν κόττα νὰ γονέψη* Λεξ. Δημητρ. 5) Ἐπὶ φυτῶν, παράγω φύτρα Λεξ. Πρω.: *Ἦτανε μιὰ ρίζα ροδακινιάς κ' ἐγόνεψε.* 6) Ὁμοίως ἐπὶ φυτῶν, καρποφορῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. 7) Ὁμοίως ἐπὶ φυτῶν, ἐκφύω βλαστοὺς Λεξ. Δημητρ.: *Ἦταν ἓνα κλαρὶ ἀμυγδαλιάς κ' ἐγόνεψε.*

γονή ἢ, Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν. κ.ά.)— Μ. Καρχατάς., Ν. Ἑστ. 19 (1936), 18 κ.ά.— Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 435 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γονὴ Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Ἀστακ. Κουνουπίν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γονιά Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γονή.

1) Ὁ γόνος, τὸ παραγόμενον γενικῶς, τὸ τέκνον Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν. κ.ά.)— Μ. Καρχατάς.,

ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Διὰ' λὲ τὴ γονή σου!* (ἀρά) Κρήτ.— Λεξ. Δημητρ. *Παιδιά εἰσθε σεῖς ἢ γονὴ φιδιοῦ;* Λεξ. Πρω. *Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ νέα γονὴ τάραζε τὴν κοιλιά της, τὸ πρόσωπό της τσακίζόταν σὲ σπασμὸ ὁδύνης* Μ. Καρχατάς., ἐνθ' ἄν. Ἡ σήμ. καὶ ἀρχ. Βλ. Ὅμηρ. Ω 538 «Οὐ τι | παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων». 2) Ἡ γένεσις, ὁ τοκετὸς Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν.)— Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Ἡ σήμ. καὶ ἀρχ. Βλ. Εὐριπ., Φοίνισσ., 355 «δεῖνὸν γυναιξὶν αἰδ' ὠδίνων γοναί». 3) Τὰ φά τῶν ἰχθύων Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. β) Τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος, ἡ γονικὴ σπορὰ ζώων καὶ φυτῶν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. 4) Ἀπόγονος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. 5) Γενεὰ Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σήμ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πινδ., Π 4, 143 «τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς ἄμμες αὐ κείνων φυτευθέντες». 6) Εἶδος μικροῦ γαύρου, χρησιμοποιομένου ὡς δόλωμα Στερελλ. (Ἀστακ.)

γόνι τό, (I) Ἀντίπαξ. Θήρ. Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κυκλάδ. Παξ. ἀγόνι Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ. Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. ἀγόνι Κύθηρ. ἰγόνι Σύμ. γονί Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος. Τὸ α εἰς τοὺς ἀπὸ τούτου ἀρχομένους τύπους ἐκ συμποροφῶς. Ὁ τύπ. ἀγόνι πιθαν. ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐγγόνι, εἰς δὲ τὸν τύπ. γονί ὁ τόνος πιθαν. κατὰ τὸ παιδί.

1) Τὸ φάριον τῶν φθειρῶν καὶ ἄλλων ἐντόμων Θήρ. Κυκλάδ. Πβ. κόνιδα. 2) Τὰ προσφάτως ἐκκολαφθέντα ἰχθύδια Ἀντίπαξ. Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ. Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. Σύμ.: *Γιατὶ βαρεῖς τὰ γόνια;* Παξ. *Δὲν ἐπιάσαμεν τίποτις, μονάχα κάτι γόνια αὐτόθι.* β) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος καὶ παχέος ὁμοιάζοντος πρὸς τὴν ἀθερίνα, ἀλλὰ χρώματος κυανωτέρου Κέρκ.

γόνι τό, (II) Εὐβ. (Πλατανιστ.) Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 17. γόν' Στερελλ. (Καρυά).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος (II) κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Κρίκος ἐξ εὐλυγίστου κλάδου, διὰ τοῦ ὁποίου προδένεται ὁ ἱστοβοεὺς πρὸς τὸν ζυγὸν ἐνθ' ἄν. Συνών. γόνος (II), κουλόβρα, σκάλη.

γονιά ἢ, ἐνιαχ. ὀνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος.

Πλησμονή ἐνθ' ἄν.: *Ἦβηκα εἰς ἓνα χωράφι κ' ἠῶρηκα μέσα χόρτα ὡς τὸ ὄνος τσῆ ὀνιάς* (= πάμπολλα) Ἀπύρανθ.

γονιάζω Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Νάξ. Τῆν. Φολέγ.— Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. γονιάζου Πελοπν. (Μάν.) γονιάζου Στερελλ. (Ἀχυρ. Ξηρόμ.) βογιάζω Κάρπ. Κάσ. ὀνιάζω Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος.

1) Γεννῶ, παράγω γόνον, ἐπὶ μελισσῶν, φθειρῶν, κόρεων κ.τ.τ. Ἀνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. (Μάν.) Τῆν.— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: *Ἀμα εἶναι καλὸς ὁ καιρὸς, θὰ γονιάσουσι οἱ μιλιγιές* (= αἱ μέλισσαι) Μάν. *Ἀμα ἤφηνε, ἦτανε γονιασμένες οἱ μέλισσες* Ἀνδρ. *Τώρα γονιάζ' ἡ βασίλισσα* (ἐνν. τῶν μελισσῶν) Τῆν. *Γονιασμένα κερὶά* (κηρῆθραι πλήρεις γόνου) Κρήτ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. *Ὁ κορέος ἄμα μείνη, γονιάζει καὶ δὲ βορεῖς νὰ δόνε ξεγονικέψης* Κρήτ. *Τὰ ψάρια ἐβονιάσα* Κάρπ. *Ἐβονιά-*

